

PRANTSUSE AFÄÄR

JENNIFER BOHNET

Inglise keelest tõlkinud Ülle Jälle

See on mu óele Beverlyle, armastusega.

Oli reede pärastlõuna enne jõule ning Devonshire'is asuva Miltoni hotelliketi juhataja ja probleemilahendaja Belinda Marshall oli äsja kuulnud oma tööandjatelt Nigel ja Molly Miltonilt pommunudist. Ta oligi imestanud, miks ta nii hilja nende pühamusse kutsuti. Nüüd ta siis teadis.

„Te ostate Prantsusmaale uue hotelli? Me laieneme viimaks Euroopasse? Kui tore. Tean, et käisite sel aastal paaril korral Prantsusmaal puhkamas, aga arvasin, et need olidki ainult puhkuseresid. Te ei maininud, et ostate uut hotelli,“ ütles Belinda, naaldudes vastu kartoteegikappi, ja võttis Nigeli pealekäimisel vastu šampanjapokaali. „Palju õnne.“

„See juhtus ootamatult,“ sõnas Molly. „Tõtt-öelda oli see natuke impulsiivne samm.“

„Igatahes me mõlemad teame seda kohta ja oleme väga elevil,“ sekkus Nigel. „Molly tahab seal juba aega veeta, kui see korda on tehtud. Hetkel on see natuke hooletusse jäänud. Ja siin tuledeki mängu sina.“

Belinda jõi lonksu šampanjat ja vastas: „Kuulge, teie kaks, lõpetage mu piinad. Kus meie uus hotell asub? Millises Prantsusmaa piirkonnas? Biarritzis? Saint-Tropez's? Pariisis?“

Nigel naeris. „Tean, et meil on edukas hotellikett, Belinda, aga nende kohtade hinnad on meie jaoks liiga kallid. Ei, Camping dans La Fôret on ...“

„Pea nüüd – kas sa ütlesid Camping dans La Fôret?“ Belinda peas hakkasid helisema häirekellad. „See on hotelli jaoks veider nimi.“

„See polegi hotell. See on üks luksuslik kämping Bretagne'is Põhja-Prantsusmaal. Täpsemalt Finistère'is. Tohtu potentsiaaliga,

aga me vajame sinu kogemusi, et see 21. sajandisse tuua. Teha see uhkemaks, et rohkem inimesi saaksid nautida Miltoni hotellis pakutavat,“ sõnas Molly.

Belinda vaatas jahmununa kordamööda Nigelit, Mollyt ja siis uuesti Nigelit. „Aga me oleme hotellikett, mitte kämping, isegi mitte luksuslik kämping.“ Tal oli kulunud kolm aastat õppimist ja tõsist tööd, et saada hotellijuhtimise diplom. Tal polnud mitte kordagi kämpingu, isegi mitte luksuslikuma kämpingu juhtimist ette tulnud. Rääkimata Bretagne’ist.

„Kämpingust sai äsja meie hotelliketi osa,“ ütles Nigel. „See kõik on ju majutusäri. Asi on inimestes. Hoolitseme, et inimestele meeldiks Miltoni hotellis – ja nüüd ka kämpingus. Vahet ju eriti pole.“

„Aga Finistère – kas seal mitte kogu aeg ei saja? Kes see normaalne inimene niiskes telkida tahaks? Morbihanis ehk veel, aga mitte Finistère’is. Mind ei üllata, et see on hooletusse jäänud.“

„Ära liialda. See on linnalegend, et seal alati sajab,“ vastas Nigel. „Ja tänu kliima soojenemisele ja jugavooludele on seal ilm iga aastaga aina parem. See võib varsti olla Bretagne Riviera!“

„Meie sealoleku ajal oli paaril korral ilus ilm,“ lisas Molly. „See on hooletusse jäänud ainult seetõttu, et meie sõbrad, kellele see kuulus, ei jaksanud seda korras hoida. See asub imeilusas kohas – vajab lihtsalt natuke hoolt ja vaeva, et tõeliseks paradiisiks muutuda.“

Belinda vaatas neid, seedides uudist. „Ma kordan selle asja nüüd üle. Te ostate hooletusse jäetud kämpingu Camping dans La Fôret Finistère’is ja tahate, et ma aitaksin teil selle korda teha ja röömsate klientidega täita.“ See oli Belinda jaoks täielik õudus, aga ta ei saanud seda Nigelile ja Mollyle öelda. Ta tõmbas sügavalt hinge. „Nii. Kas ma saan seda kodulehelt näha? Ideid genereerima hakata. Kuna see on ainult kämping, ei pea ma sinna kohale minema. Saan seda interneti teel teha.“

„Ei, ei. Me saadame su uuel aastal kohemaid Prantsusmaale,“ segas Nigel vahele. „Sul on kaks – võib-olla kolm – kuud aega see koht korda teha ja suveks rõõmsate klientide jaoks valmis seada.“

Belinda tundis, kuidas teda läbistab hirmuvärin. See ei ole võimalik. Ta ei saa mitmeks nädalaks Prantsusmaale kaduda. Chloe ja kaksikud ju. Nad küll otseselt ei sõltunud temast, aga nad vajasid teda. Ja tema koer BB?

Molly katkestas tekkinud vaikuse. „Me teame, et see on palju tahtud,“ lausus ta kõhklevalt. „Eriti arvestades sinu ja su ema lugu, aga me oleme kindlad, et see meeldiks sulle. Pärast aastavahetust on hotellides alati vaikne periood, nii et see on sobiv aeg sinna minna.“

Nigel tõstis naeratades toostiks klaasi Belinda suunas. „Camping dans La Fôret’ terviseks. Me usume sinusse, eks, Mollys? Sa teed sellest peagi viimase peal kämpingu. Sina ja selle juhataja Alain, kes on juba kohapeal.“

„Ta on juba seal? Ta saab ju siis ise kõigeaga hakkama?“ küsis Belinda kähku.

„Seal on vaja naisekätt,“ vastas Molly. „Ja nimelt sinu kätt. Sa oled alati osanud asju teise nurga alt näha ja värskeid ideid välja käia.“

Belinda oli sõnatu ja tal ei jäänud üle muud, kui nendega klaase kokku lüüa. Nigel ja Molly võisid ju temasse uskuda, aga ta ei tahtnud minna Finistère’i elama. Varasemalt oli ta alati Bretagne’i sõitmisest rangelt keeldunud. Aga ta ei suuda kaks-kolm kuud seal veeta, ükskõik kui väga Nigel ja Molly seda soovivad. Ta peab töölt lahkuma. Leidma uue töö mõnes teises hotelliketis. Või siis veenma Nigelit ja Mollyt, et nad saadaksid sinna kellegi teise. Kellegi, kellele mõte Bretagne’i naasmisest paanikahoogu ei põhjusta.

Järgmiseks kümneks päevaks tõrjus Belinda Bretagne'i mõtetest, mis oli päevasel ajal üllatavalt lihtne, kuna hotellid oli külastajaid täis ja peomeeleolus, nii et tal polnud eriti aega Nigeli ja Molly pommuudisele mõelda, rääkimata mingite varuplaanide tegemisest.

Kõikides hotellides oli jõuluaegseid püsikliente ning kõikjal oli palju naeru ja nalja. Mõned püsikliendid tõid koguni Belindale ja personalile kingitusi, tänades neid, et nad nende pühad alati nii rõõmsaks muudavad.

Belinda juhendamisel oli kolme hotelli toodud mitu ehsat kuuske, mis olid lihtsate hõbedaste elektriküünaldega kaunistatud. Kõikides vestibüülides oli suur kuusk ja kõikjal kus võimalik hulk väiksemaid. Efekt oli maagiline, kuna kõik aknad ja läikivad pinnad peegeldasid veiklemaid tulukesi. Saabuvate külaliste ahhetamine tõi Belindale naeratuse huultele.

Kiiretel tööpäevadel ei olnud tal aega asjadele mõelda, aga õhtud ja ööd olid teine asi. Belinda pidas mitu unetut ööd südametunnistusega võitlust. Ta ei tahtnud Nigelile ja Mollyle pettumust valmistada, sest nad olid andnud talle hotellivaldkonnas uue võimaluse.

Neli aastat tagasi, kui tema elu koost lagunes ja ta oli meeletlikult tööd vajanud, olid kõik hotellid talle ära öelnud, väites, et tema kahekümnendates eluaastates omandatud haridus on vananenud ja tal pole hiljutist hotellinduse kogemust. Milton Hotels Ltd oli olnud ainus hotellikett, mis talle võimaluse nõustus andma. Nad olid andnud talle päästenööri töökoha kujul, aga ka uue kodu, kui maja, milles ta oli kakskümmend aastat abikaasa Peteriga elanud, maha müüdi. Belinda oli alguses arvanud, et Molly tegi seda sellepärast, et oli olnud tema ema Joani hea sõbranna ja tal hakkas Belindast kahju, ent peagi tõestas ta, et on selles ametis vägagi võimekas, ja neil oli tekkinud kolmekesi hea töösuhe.

Nad olid tema jaoks nüüd nagu teine perekond ja oma ideid hotellides ellu rakendatuna näha oli suurepärase tunne. Miltoni hotellid olid erinevad ja see tegi Belinda töö huvitavaks. Üks hotell paiknes ajaloolises Tavistockis, teine tema kodukohas Dartmouthis sadama lähedal ja kolmas tõeline rannahotell Torquays, kuhu kliendid tulid peredega igal aastal tagasi, sest üle tee oli suur kuldse liivaga rand. Kõik olid erinevad ja erinevate probleemidega klientuuri ja juhtimise mõttes. Mõte siit kas või mõneks nädalaks ära minna ja kämpingut juhtida ei meeldinud Belindale mitte üks põrm. Eriti sellist kämpingut, mis asub Bretagne'is.

Belindal oli olemas peaaegu kõik, millest ta oli lapsena unistanud. Tema plaan pärast lahutust ellujäämiseks oli edukas olnud, kui ta kord toibus ja taipas, et vajab plaani. Ta oli edukalt roninud välja oma elu teisest mustast august ja oli õnnelik. Ja ta tahtis selliseks jääda. Ta oli oma eluga rohkem rahul, kui võinuks arvata pärast seda, kui Peter ta julmalt päev pärast Chloe laulatust maha oli jätnud. Ta jumaldas oma väikest katusekorterit Dartmouthi vana hotelli ülemisel korrusel, õhtuid parima sõbranna Jane'i seltsis, Torquays poodides käimist ja oma koera BB-ga jalutamist.

Kolm aastat tagasi, kui ta pärast lahutust ja ema surma üheksa kuud hiljem meeleteid mülkas vähkres, oli Chloe leidnud väikese väänleva halli-valgekirju kutsika, kes kükitas õnnetuna ühe paadi all, mis oli sealsamas jõeäärses pargis talvekorterisse tõstetud. Ehkki Chloe küsis, ei olnud keegi looma omaks tunnistanud ja Chloe viis ta Belindale, väites, et see oli saatusest ette nähtud.

„Te vajate teineteist, ema,“ oli tütar öelnud. „Ta on sinu parim sõber.“ Chloel oli õigus. Belinda ja koer olid kiiresti lahutamatuks muutunud. Loomaarst ütles, et ta on Tiibeti terjer, kui nad koera läbivaatusele ja vaksineerimisele viisid. „Parim sõber**“

* *Best Buddy* (ingl) – parim sõber, semu. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

muutus kiiresti lühendiks BB ja ta lontsis alatasa hotellides Belinda kõrval. Ta ei jäta koera mingil juhul maha.

Belinda ja BB veetsid jõululaupäeva Chloe, Maxi ning kaksikute Aimee ja Charliega. Kuna kaksikud olid peaaegu kolmeaastased, oli see paras iga, et teha sellest päevast tõeline perepidu. Alles siis, kui kaksikud olid voodis ja täiskasvanud elutoas diivanile vajunud, rääkis Belinda Chloele ja Maxile Nigeli ostust ja sellest, mida temalt oodati.

„Ta tahab, et ma läheksin kuni kolmeks kuuks sinna.“

„Bretagne'i?“ küsis Chloe, vaadates Belindat murelikult. „Kas sa lähed?“

Belinda kehitas õlgu. „Ma ei taha. Hakkan teist kõigist puudust tundma. Nagu jätaksin oma siinse elu ootele.“

„Bretagne on ilus, eriti kevadel,“ sõnas Max. „Mäletan, et käisime mu lapsepõlves seal puhkamas. Tuleme lastega sinna, kui sa oled koha korda teinud.“

Belinda naeratas talle. „See oleks küll tore,“ vastas ta. „Kui ma üldse lähen.“

Kui jõulud ja aastavahetuse peod olid läbi, üritas Belinda igal võimalusel Nigeli ja Molly meelt muuta, nagu peaks tema Bretagne'i kämpingu noorenduskuuri juhtima. Mõlemad kinnitasid koos ja eraldi, kui ta nad nurka ajas, et nad tahavad, et just tema kämpingu taastamistöid korraldaks ja selle nüüdisaegsetele nõudmistele vastavaks muudaks. Nende sõnul oli see tema jaoks ideaalne projekt ja nad tõesti ei saanud aru, miks ta vastu punnib. Nad näitasid talle fotosid ja lühikest videot, mille olid telefoniga teinud.

„Seal on olemas kõik, mida pered looduse keskel puhkamiseks vajavad,“ ütles Nigel.

Belinda pidi sellega nõustuma. See jõeäärne koht oma suvaliselt, mitte korralikult reas paiknevate palkmajakeste ja pika madala kivihoonega, mis täitis restorani ja kohviku rolli, oli maaliline, ehkki vajas tõepoolest hoolt ja armastust.

Kui Nigel ütles, et Belinda peab suure osa ajast Finistère'is elama, et töömehi juhendada, oleks Belinda *äärepealt* töölt lahkunud.

„Aga siinsed hotellid? Ma käin neis vähemalt kaks korda nädalas, vahel sagedamini. Ja igapäevased aruanded? Tean, et saan neid ka eemalt teha, aga ma pean vähemalt iga kümne päeva tagant ju ikka kohal käima?“

Molly oli öelnud, et tema ja Nigel saavad kõigega hakkama. „See oleks meie jaoks nagu varem, enne kui sina meie ellu tulid.“

Ka sellest polnud kasu, kui Belinda üritas Nigelit veenda, et tema prantsuse keel pole küllalt hea.

„Sa unustad, et olen kuulnud sind prantsuse turistidega suhtlemas. Sinu keeleoskus on parem kui enamikul, ja kui sa seda iga päev rakendad, on see peagi suurepärase.“

Belinda viimane argument oli BB. „Ma ei jäta BB-d maha,“ ütles ta. „See on välistatud.“

„Arusaadav,“ sõnas Nigel. „Võta ta kaasa. Ma maksan tema passi kinni.“

Belinda ohkas, tunnetades, et miski ei muuda nende meelt ja tal on kaks valikut. Minna või töölt lahkuda. Ta ei tahtnud kumbagi teha.

Ka parima sõbranna Jane'iga rääkimisest polnud abi.

„See on väljakutse,“ ütles Jane.

„Tahaksin ise oma väljakutseid valida,“ vastas Belinda. „Pealegi on üks asi väljakutse ja teine soovimatu üllatus. Ja sa tead, kui väga ma vihkan üllatusi ja muutusi.“ Muutused olid tema elus olnud enamasti ootamatud ja enam kui katastroofilised.

„Sul on seal nii palju tegemist, et aeg möödub linnutiivul. Nigel ja Molly ei tahaks, et sa Prantsusmaale lähed, kui nad ei usuks, et sa seda suudad. Ja olgem ausad, siin ei toimu kevadeni nagunii suurt midagi. Hotellides pole eriti kliente ... oh, välja arvatud muidugi lihavõtete ajal, mis on sel aastal nagunii hiljem. Seksikate prantsuse meeste keskel olemine on ju boonuseks,“ lüüsis Jane süütu näoga, mille peale Belinda alistunult naerma hakkas.

„Vähemalt pole sind seal kosjamoori mängimas,“ tähendas ta. Tema ja Jane olid kohtunud kolm aastat tagasi raamatuklubis, kui Belinda pärast ootamatut lahutust alles toibus. Jane oli seitsaadik otsinud talle uut abikaasat, olles otsustanud, et uus sõbranna ei veeda keskea-aastaid üksildasena.

Õhtusöökidel oli osalenud seejärel mitmeid Jane'i abikaasa Bretti sõpru, aga kahjuks polnud ükski neist vastanud Belinda uutele kõrgetele nõudmistele. Mitte ükski neist polnud tekitanud temas ka mitte mingisugust erutust. Jane oli alles eelmisel nädalal teatanud, et Belindale on võimatu meele järele olla. Tegelikult polnud see nii, Belinda oli lihtsalt otsustanud, et ei lase endale enam mitte kunagi niimoodi haiget teha, nagu Peter oli teinud.

„See on Bretagne'i põhjaosa, mitte Côte d'Azur, kus elutsevad teadupärast kõik seksikad prantsuse mehe. Kui Nigel oleks ostnud

kämpingu Cannes'is või Antibes'is, oleksin kohe nõus olnud. Päikesepaiste ja mis kõik veel, mmm.“ Belinda vaatas Jane'i poole. „See tähendab, et ma olen vist veidi pinnapealne, mis?“

„Pisut. Ma ei saa aru, miks sa oled häiritud, et pead natuke aega Prantsusmaal elama. Sa oled seal puhkamas käinud ja see on sulle meeldinud. Sa jumaldate Pariisi ja oled mitu korda Nice'is puhanud. Pariis ja Riviera ei ole kogu Prantsusmaa. Pealegi pole see ju igaveseks ajaks. Sa oled tagasi enne, kui arugi saad.“ Jane vaatas Belinat. „Ja sa pole ka leidnud mingit tõsist põhjust, miks mitte minna.“

„Tean, et Prantsusmaa on enamasti suuremad turismisihtkohad, aga Bretagne on koht, kuhu ma pole iial minna tahtnud.“ Belinda kehtas õlgu. „Mulle ei meeldi enam mugavustsoonist välja astuda. Ja pealegi, mida mina kämpingutest tean? Ma pole üheski peatunud. Mulle meeldivad viietärnihotellid,“ oli ainus asi, mida ta oskas sõbrannale valetamata vastata.

Kuidas ta saaks Jane'ile avaldada tegeliku põhjuse, miks ta ei taha Bretagne'i minna? Rääkida tõsiselt haigele emale antud lubadusest? Et ta läheb Bretagne'i tagasi, et minevikuga rahu sõlmida. Aga see oli surve all antud lubadus. Ema surmast saadik oli Belinda selle süüdlaslikult mõtetest tõrjunud. Ema ju ei saa nagunii teada, kas ta peab lubadust või mitte. Ta mõtles korraks, kas rääkida Jane'ile, miks ta ei taha tegelikult Bretagne'i minna, aga tema minevikus oli asju, millest ta polnud rääkinud kellegagi peale pereliikmete. Isegi Peter oli teadnud tema varasema elu kohta vaid üldjoontes.

Belinda ohkas. Jane'il oli õigus. See polnud ju igaveseks. Ta läheb, hoiab omaette, keskendub tööle, püsib kämpingus ja eirab kõike muud. Kui võimalus peaks tekkima, püüab ta ehk nende minevikuarvudega tegelda. Ja hea oli see, et ta saab tulla koju tagasi ja jätkata tööd hotellides parasjagu tippahooaja ja suve alguseks.

Belinda kergenduseks lükkus Prantsusmaale minek kahel põhjusel veebruari lõppu. Esimene oli see, et Plymouthi-Roscoffi praam oli aasta alguses poolteist kuud hooldustööde tõttu rivist väljas. Teine oli BB passi hankimine koos vajalike vaktsiinide ja dokumentidega.

Kohe, kui lahkumiskuupäev oli paigas, guugeldas Belinda kämpingule lähimat küla ja broneeris endale majutuse kaheks ööks Auberge de Campagne'is. Nii saab ta kämpingu seisukorra enne sinna kolimist üle vaadata. Ta ei kavatsenud elada kohapeal mingites nirudes t ingimustes.

Ehkki hotellides oli aasta alguses vaikne, oli Belindal palju tegemist. Ta oli otsustanud, et Molly ja Nigeli jaoks peab kõik jääma temast maha parimas seisus, ja ta istus tundide kaupa arvutis, korraldades kõike.

Lahkumispäevale eelneval nädalal koristas ta õhtuti korterit, kuni kõik säras puhtusest, tühjendas napi sisuga külmiku, pesi kõik riulid puhtaks ja tõmbas külmiku seinast välja. Sobis iga tegevus, peasi ei pidanud eesootavale mõtlema.

Riided olid pestud, triigitud ja kokku pandud, valmis kohvrise tõstmiseks. Et pääseda suure kohvrini, mille ta oli alumise korruse kappi pannud päeval, mil siia kolis, pidi ta kapi põhimõtteliselt sinna topitud asjadest tühjaks tõstma – mis olid enamjaolt asjad, mida polnud silma alla vaja: tolmuimeja, triikimislaud, kummikud, väike puhur ja suur kaanega pappkast.

Ta oli leidnud kasti ema riidekapi põhjast kaks aastat tagasi, kui ema maja müümiseks tühjaks tegi. Belinda oli kasti sisse kiiganud ja näinud, et seal on vaid vanad kirjad, fotod, passid, dokumendid ja tema lapseõlve mälestusesemed, nii et ta oli selle

kõrvale pannud, et millalgi, kui aega on, läbi vaadata. Seda hetke polnud tulnud.

Ta võttis kohvri välja, lükkas kasti tagasi kappi ja pani kõik muud asjad selle ette, lubades endale, et vaatab kasti viimaks läbi siis, kui Bretagne'ist tagasi on.

Belinda tõstis kohvri voodile ja hakkas sinna asju sisse tõstma. BB niuksus, hüppas voodile ja istus kohvri kaanele, vaadates teda hukkamõistvalt. Belinda võttis koera sülle. „Ära muretse, kallid BB, sa tuled minuga kaasa.“ Koer lakkus tema kätt ega protesteerinud, kui Belinda ta maha pani.

Kaks õhtut enne lahkumist sõi Belinda koos Nigeli ja Mollyga Dartmouthi hotellis õhtust, et nad teda videokõne teel kämpingu juhi Alain Salviniga tuttavaks saaksid teha. Ehkki Belinda oli kogu selle kämpingu asja suhtes skeptiline, tundis ta tahtmatult huvi mehe vastu, kellest saab Bretagne'is tema kolleeg.

„Mida see Alain Salvin teinud on? On ta kogunud kämpingu juhataja?“

Nigel kehtas õlgu. „Ma ei küsinud. Meile piisas sõprade soovitusel.“

Belinda põrnitses teda. See polnud üldse Nigeli moodi.

„Ta on kohalik, nii et tunneb piirkonda, oskab natuke inglise keelt ja on hea ettevalmistusega, mis puudutab looduses viibimist, tuleb toime kriisiolukordadega, kui meie sõpru uskuda. Võid temalt ise pärast küsida.“

Aga Belinda, kes oli otsustanud seda teha, ei saanud selleks võimalust.

Kui õhtusöök lõppes, toodi neile tahvelarvuti, number sai valitud ja nad ootasid prantslase vastust.

Alain Salvin ei olnud noor mees, nagu Belinda oli arvanud. Mees, keda Nigel talle tutvustas, oli ligi kuuekümnene, omal moel tahumatu keldi välimusega.

„Tere, Alain. Ootan juba teiega nädala lõpus Camping dans La Fôret's kohtumist,“ ütles Belinda, üritades enne mehele küsimuste esitamist meeleolu luua.

„*Bonjour.*“

Siis kadus Alain ekraanilt ja ühendus katkes. Nigel kirus endamisi ja üritas tükk aega sidet taastada, aga heitis viimaks käed pahaselt taeva poole ja pomises tehnoloogia kohta midagi ebaviisakat.

Ärritunud Belinda võis vaid ohata. Vähemalt teadis ta nüüd, milline Alain Salvin välja näeb. Mehe kohta rohkem teada saamisega peab ta ootama, kuni kohale jõuab.

Päev hiljem, veebruari viimasel nädalavahetusel, oli aeg lahkuda, aga enne seda käis ta Chloe, Maxi ja kaksikute juures. Belinda luges lastele mitu unejuttu, andis neile head-ööd-musi ja lubas neile Prantsusmaalt kingituse tuua. Ta läks alumisele korrusele ning sõi koos Chloe ja Maxiga õhtust, kallistas siis neid ja lahkus, et suunduda Plymouthisse, kus väina ületamiseks praamile minna ja Roscoffi sõita.

Õnneks oli praamisõit üle väina rahulik, aga ta ei saanud und ja rähkles kogu öö. Teadmine, et tuleb lihavõtetel nädalaks tagasi, et pühade ajal hotellides abiks olla, ei aidanud. Ta peab esmalt sinnamaale hakkama saama.

Järgmisel hommikul oma autos istudes ja oodates teiste autode järel praamilt mahasõitu, toksis Belinda GPS-i „Camping dans La Fôret, Finistère“.

Hallis taevaskumav nõrk päikesevalgus ei suutnud peletada varahommikust udu, mis rippus maapinna kohal, kui Belinda Roscoffist liikuma hakkas. Ta sõitis rahulikus tempos, nautides üllatavalt hõredat liiklust, möödudes põldudest, kus peagi pidid kasvama artišokid ja selle piirkonna kuulsad sibulad. Raagus oks-tega puud seisid teeäärsete hekkide kõrval, mis olid harjumuspärastest Devoni hekkidest poole madalamad. Kui Belinda jõudis tuulisel Parc d'Armorique'i looduskaitsealal ühe künka tippu, nägi ta läbi udu vaadet, mis selge ilmaga pidi ulatuma kilomeetrite kaugusele.

Kui BB tema kõrvalistmel niuksatas, sõitis Belinda künka otsas peatumiskohta, võttis koera turvavöö lahti ja kinnitas jalutusrihma kaelarihma külge, enne kui autost väljus. Kui koer oli uusi lõhnu nuusutanud ja pissinud, pani Belinda ta autosse tagasi. Siis istus ja silmitses ta metsikut avarat nõmme enda ees. Kummaliselt tuttav, samas uus ja võõras.

Kuna ta ei tundnud end oma kalli Mazda MX5-ga „valel“ tee-pooltel sõites päris mugavalt, seadistas ta GPS-i kõige hõredama liiklusega marsruudi peale. Selle juhiseid järgides ja nõmme avarust selja taha jättes avastas Belinda end vaiksetelt kõrvalteedelt, mis viisid ta Morbihani piiri lähedale Finistère'i südames.

Läbi külade, millest osad olid mahajäetud, ja linnakeste sõites koges ta korduvalt ootamatut *déjà vu* tunnet. Ta tõrjus tunded kindlalt sügavale enda sisse, aga ebamugavus aina kasvas, kui sihtkoht lähemale jõudis. Pikka aega tagasi mahasurutud mälestused

hakkasid pinnale kerkima, ehkki ta üritas neid peletada. Ta ei tahtnud Bretagne'is olla. Meenutada. Ta ei saanud – ei tahtnud – lasta endal minevikule mõelda.

Kiire pilk GPS-i ekraanile armatuurlaual ütles, et ta on pea-aegu kohal. Järgmine küla oma tervitussildiga kinnitas fakti, et aeg meelt muuta ja edasi sõita, kuni ta on kusagil kaugel, hakkas otsa saama. Belinda õieti ei näinudki peatänavale jõudes kooli ja kirikut. Pagaritöökojast kandus ninna värske saia lõhna, kui ta küla keskele jõudis, ja kõht korises, tuletades meelde, et ta oli otsustanud praamil mitte hommikust süüa. Veel sada meetrit ja küla jäi selja taha ning ta jõudis ristmikule.

Belinda pigistas rooli, nii et sõrmenukid olid valged, võideldes sooviga ots ümber pöörata ja Inglismaale naasta. Õelda Mollyle ja Nigelile, et ta ei suuda seda teha, ja töölt lahkuda, mida oleks pidanud kohe tegema. Ta oli nüüd piisavalt kogenud, et uus töökoht leida.

Mõni sekund enne seda, kui GPS teatas: „Kahekümne meetri pärast pööra vasakule,“ nägi Belinda tee ääres „Camping dans La Fôret“ silti, mis osutas kitsale puudevahelisele teele. Ta sirutas vasaku käe ja lülitas seadme välja. Oligi käes. Enam tagasiteed ei ole. Kui ta sellele teele keerab, peab ta jääma ja tegema tööd, mida Nigel temalt ootas.

Istudes, jalg piduripedaalil, manitses Belinda end mõttes. Ta oli täiskasvanu, taevas hoidku, mitte enam mõjutatav teismeline. See inimene oli mineviku ammu selja taha jätnud ja eluga edasi läinud, kujutamata ettegi, et ühel päeval on ta sunnitud sellega taas vastamisi seisma. Aga äkki ta reageerib üle? See oli ju juhtunud kolmkümmend viis aastat tagasi. Ajad olid teised. Inimesed olid teised. *Tema* oli muutunud.

Belinda võttis otsustavalt jala piduripedaalilt ja vajutas gaasipedaali, keerates rooli aeglaselt metsavahetee poole.

Kämpingu värav oli ühele poole viltu, kulunud silt „Fermé“* ülemise lati küljes. Esimene asi, mis korda tuleb teha. Belinda sundis end aeglaselt sõitma, liikudes siksakis auklikul sissesõidu-teel, mis tundus lõputu. Teine asi, mis korda tuleb teha. Lõpuks jõudis ta kahe väsinud moega puitmaja ette. Ühe maja ukse kohal oli sõna „Pood“ ning pleekinud plakatitel reklaamiti saia, jooke ja jäätist. Teise maja ukse juurde viis paar trepiastet ja ukse kohal olid tuhmunud kirjas sõnad „Vastuvõtt – Accueil“.

Belinda parkis südame pekseldes auto vana porise Citroën 2CV kõrvale, võttis kõrvalistmelt sülearvutikoti, väljus, lubas BB-le, et laseb ta peagi välja, lõi ukse kinni ja vaatas ringi.

Mida Nigel ja Molly ometi mõtlesid? Nende näidatud fotodel polnud koht nii haletsusväärne tundunud. See oli nii tõsiselt hooletusse jäetud, et oli lausa naljakas. Nagu enamik Prantsusmaa kämpinguid, nii oli ka Camping dans La Fôret talveks suletud – kui see eelmisel suvel üldse avatud oli olnudki. Nähes, kui kehvast seisus kõik on, kahtles Belinda, kas siin eriti kliente käis, isegi kui see oli avatud. Ta ohkas. Isegi kõike nägemata tundus talle vähetõenäoline, et järgmise aasta juunikuu oleks realistlik tähtaeg, rääkimata selle aasta juunist, milleni oli vaevu kolm kuud aega.

Ta avas sülearvutikoti ja võttis välja Nigeli antud kausta, kus olid kirjeldused, joonised ja mõned hägused fotod, mille Belinda oli selle vahele torganud. Kuna kodulehte polnud, oli kaustas minimaalselt infot. Alain Salvin pidavat Nigeli sõnul Belindale vastu tulema ning oskavat rääkida kõigest ja aidata kõigega, millega vaja.

Eeldatavalt oli vana 2CV mehe auto ja vastuvõtus põles tuli. Mees ju ometi kuulis, et ta saabus? Miks ta polnud välja tulnud? Siin ei käinud ju hordide kaupa inimesi või autosid. Viisakas oleks olnud tulla välja ja Belindat tervitada. Nad peavad ju siiski koos

* *Fermé* (pr) – talu.

töötama. See polnud just paljutöötav algus ja Alain Salvin oli Belinda silmis mitu plusspunkti kaotanud.

Belinda tõmbas sügavalt hinge, ajas oma saja kuuekümnemeetrise keha sirgu ja läks trepist üles. Ta ei koputanud, vaid avas ukse ja astus sisse. „*Bonjour*.“*

Laual magav suur punakas kass avas korraks silmad ja vaatas teda, aga laua taga arvutiekraanile keskendunud mees ei vaevunud pilkugi tõstma, öeldes vaid: „Kohe tegelen teiega.“

Belinda tundis videokõne õhtul nähtu järgi ära Alain Salvini ja sedamööda, kuidas mees teda jätkuvalt eiras, hakkas temas kohuma viha. Etiketikursus kuluks kah siin ära. Belinda kopsis jalaga, otsustas aeglaselt kümnene lugeda ja kui mees siis endiselt arvutit vahib, läheb ta välja omapäi ringi vaatama.

Ta oli jõudnud üheksani ning kavatses otsa ümber pöörata ja lahkuda, kui mees pilgu tõstis ja teda arusaamatul ilmel pörnitses. Viimaks avas ta suu ja tema hääl oli kalk.

„*Bonjour*. Ma ei ütle tere tulemast Camping dans La Forêt'sse, sest ma ei taha ega vaja siia mingit probleemilahendajat, kurat võtaks.“

Mehe ebaviisakus oli jahmatav. Oli see vast jäine vastuvõtt. Belinda tõmbas sügavalt hinge. „Noh, härra Salvin, mina ka mitte, sest teid tsiteerides ei taha ma siin olla, kurat võtaks.“ Belinda pörnitses meest, pöördus kannal, marssis välja ja virutas ukse kogu jõust enda järel kinni.

Ta istus värisedes autosse ja toetas lauba rooli keskele, püüdes end koguda. BB tunnetas tema ärritust ja nügis teda kergelt ninaga ning Belinda tundis süümepiinu. Ta poleks pidanud nii reageerima. Väga ebaprofessionaalne, aga kelleks see Alain Salvin end õige peab? Nigel polnud maininud, et juhataja selline mölakas on. Ja kuidas ta mehega ümber peaks käima?

* *Bonjour* (pr) – tere, tere päevast.

Belinda hurjutas end seal istudes mõttes. „Sa tulid siia tööle. Tegema tööd, mida sa hästi oskad. Tee märkmeid, koosta plaan ja pane paika eesmärgid ning lase siis Nigelil palgata keegi teine seda ellu viima.“

Enne seda kavatses ta Nigeliga rääkida ja avaldada oma arvamust selle uue juhataja kohta. *Monsieur* Salvin oli näidanud, et ta on inimene, kes vaevalt on valmis käske täitma ja kelle jaoks „kompromiss“ on sõimusõna. Majutusasutused ei vaja sellist ebaabiisakat töötajat ja mida kiiremini Nigel mehe vallandab, seda parem.

Autos istudes üritas Belinda käte värisemisele lõppu teha, võttis mobiili kotist välja ja püüdis mõtteid koguda. Ta oli lubanud Nigelile sõnumi saata ning saatiski nüüd napi ja asjaliku teate:

Kohal. Hiljem räägime.

Seejärel lülitas ta telefoni hääl sõnumi sisse, arvates, et küllap Nigel helistab kohe tagasi, küsides, mida Belinda kämpingust arvab, ja hetkel polnud Belinda võimeline selgelt vastama. Pealegi polnud ta näinud midagi muud kui armetut kontorimaja ja maailma üht kõige ebaviisakamat meest. Isegi kui ta marsiks tagasi ja nõuaks, et Alain Salvin talle kohe seda kohta tutvustaks, siis vaevalt mees seda teeks. See tähendas, et Belinda peab oma plaani selleks päevaks ümber tegema.

Ta keris telefonis märkmete rakendust ja luges nimekirja asjast, mida oli esimesele päevale kavandanud. Ringi käia. Pildistada. Märkmeid teha. Remonditööde plaani koostama hakata. Ööbimiskohta sisse registreerida. Belinda vaatas kella. Keskpäev. Nii, aeg varuplaan käiku lasta. Sõita külla, vaadata, mida seal pakutakse, kohvi juua, kui kohvik on. Osta lõunaks pagaritöökojast singi-juustuga pikk sai. Otsida võõrastemaja üles. Tulla tagasi kämpingusse ja siin omapäi ringi vaadata. Ta ei vajanud teejuhti. Ilmselt oligi parem olla üksi, et avastada õudusi, mis arvatavasti kõikjal varitsevad.

Belinda võttis koti ja Buddy rihma. Ta jätab auto siia ja jalutab külla. Liikumine teeb head ja värske õhk klaarib mõtteid. Võib-olla suudab ta isegi välja mõelda, mida Alain Salviniga ette võtta.

„Tule, BB. On aeg su esimeseks jalutuskäiguks Prantsusmaal.“ Koer vehkis sabaga, kui Belinda jalutusrihma kaelarihma külge kinnitas, ja lakkus tema kätt.

Belinda jalutas külla rahulikus tempos. Mõnus oli jalgu sirutada ja BB oli elevil kõikidest uutest lõhnadest, mida ta tee ääres rohu sees haistis. Kuna autosid polnud, sai Belinda rahulikult ringi vaadata. Liiga vara, et mingisugust vilja kasvaks, aga ta nägi põldudel mitut traktorit, mis laotasid sõnnikut, mille lõhna ta ka tundis, ja piserdasid väetist. Talumaja korstnast kerkis suitsu ja taamal tiirlesid tuulegeneraatorid.

Pagaritöökoda oli lõuna ajaks suletud. Ka külapoel olid rulood ette tõmmatud, papist silt teatas, et uuesti avatakse pood 14.30. Belinda ohkas. Ta oli unustanud ärritava prantsuse kombe kõik keset päeva paariks tunniks kinni panna.

Kiriku vastas „Yann’s Place“-kirjaga maja ees seisis neli autot ja Belinda läks üle väljaku sennapoole. Loodetavasti on seal baar-restoran ning ta saab vähemalt võileiva ja kohvi osta.

Kui ta ukse avas ja sisse astus, võttis teda vastu vaikus. Inimesed tõstsid pilgu ja vaatasid korraks tema poole ning langetasid siis jälle pilgu.

Mees leti taga hõikas rõõmsalt: „*Bonjour*“, kui Belinda nurka tühja laua poole sammus.

„*Bonjour*,“ vastas Belinda viisakalt ja sättis BB laua alla jalgade juurde. „*Un café au lait, s’il vous plaît.*“*

Kohvi oodates silmitses Belinda seinale kinnitatud tahvleid, mis reklaamisisid päevapraena hautist ning muid roogasid ja suupisteid, muuhulgas ka soolaseid kreppe. Krepp ja klaas *rosé*’d oleks lõunaks suurepärase. Köht polnud väga tühi.

„Soovite süüa?“ küsis mees talle kohvi tuues.

Belinda summutas muige. Tema aktsent oli ilmselgelt reetnud, et ta on inglanna. Tore. Kohalikud ei taha nüüd temaga tõenäoliselt jutuaajamise laskuda. Ta ei kavatsenud siinviibimise ajal kohalikega suhelda ega sõpru hankida.

* *Un café au lait, s’il vous plaît* (pr) – palun üks late.

„Palun.“ Tahvlile osutades tellis Belinda singi ja munaga krepi ja klaasi *rosé*'d.

„*Bien*. Viis minutit.“

Mees naasis leti taha ja hõikas tellimuse kellelegi kööki.

Kohvi juues vaatas Belinda ringi. See polnud suur baar, aga siin oli hubane õhustik ja ruumi teises otsas küdev kamin andis sellesse oma panuse. Ta kujutles kohalikke siin talveõhtuti end rõõmsalt tule paistel soojendamas ja paari klaasikest Bretagne'i siidrit nautimas. Võib-olla võtab keegi kätte praegu kamina kõrval laual oleva torupilli ja inimesed laulavad bretooni rahvalaule.

Ukse avanedes kandus sisse külma õhku ja inimesed tervitasid vastastikku, kui sisenes rühm noori mehi, kes läksid baarileti äärde pukkide juurde. Vaadates, kuidas baarmen neile nende tellimust võttes õllepudeleid letile paneb, naeratas Belinda endamisi, kuuldes mitu korda sõnu *beaucoup de frites*. Ta mõtles korraks, kas kämpingu kohvik oli ka selline koht, kus pakuti „friikartuleid kõigi lisanditega“.

Baarmen tõi tema maitsva moega krepi ja veiniklaasi lauda, soovis: „*Bon appétit*“ ja läks teisest lauast klaasi ära võtma.

Süües kuulis Belinda enda ümber vaikset vestlust. Sõnad *anglaise* ja *étrangère* kandusid kõrvu ning ta oletas, et nad räägivad ja imestavad tundmatu inglanna üle. Sisimas kehitas ta õlgu. Nad saavad nangunii varsti teada – küla kuulujutud levivad ühtemoodi kõikjal.

Kui baarmen tema tühja taldrikut võtma tuli ja küsis, kas ta soovib veel midagi, raputas Belinda pead. „*Non merci*,*“ aga teades, et mees oskab vähemalt natukene inglise keelt, küsis: „Kas te võiksite mind Auberge de Campagne'i juhatada, *s'il vous plaît?*“

„*Rue du Moulin*. Surnuaia juurest vasakule.“

„*Merci*.**“

* *Non merci* (pr) – tänan, ei.

** *Merci* (pr) – aitäh.

Belinda tasus arve, võttis oma asjad ja lahkus BB-d kõvasti rihma otsas hoides baarist. Rue du Moulini, üherealist teed, oli lihtne leida ja Belinda nägi umbes kaheksa meetri kaugusel paremal pool teed maja sildiga „Auberge de Campagne“. See oli ümbritsevatest majadest suurem ja seisis teest eemal, lühikese, kenasti pügatud põõsastega ääristatud sissesõidutee otsas, mis viis madala trepini välisukse ees. Suur laevakella meenutav messingist kell oli kinnitatud ukse kõrvale seinale. Nähes silti kirjaga „Me räägime inglise keelt“, Belinda naeratas, läks trepist üles ja tõmbas kellanööri.

Naine, kes mõni sekund hiljem ukse avas, oli temavanune ja naeratas lahkelt.

„*Bonjour*, mina olen Belinda Marshall ja mul on teie juures paariks ööks tuba broneeritud.“

„Tere tulemast. Mina olen Fern LeRoy. Tulge edasi ja ma näitan teile kõiki kuut tuba ning te võite valida. Praegusel ajal ei käi eriti turiste,“ ja naine sirutas käe.

„Te olete inglanna?“ küsis Belinda tema kätt surudes.

„Jah.“ Fern kummardus BB-d silitama. „Nii ilus kutsa. Loodetavasti meeldib sulle minu tüdruk Lady.“ Ta vaatas Belindat. „Mul on West Highlandi valge terjer. Tulge, tutvustame neid teineteisele. Lady on eeskojas.“

„BB-le meeldivad üldiselt teised koerad, eriti emased,“ sõnas Belinda. „Ei tohiks probleeme tulla.“

Ei tulnudki. Mõne minuti pärast mängisid koerad rõõmsalt koos ja Fern viis Belinda üles tuba valima. Belinda valis teise toa – suur tuba maja tagaosas vaatega ilusale aiale ja ümbritsevale maastikule.

„Teil on siin ilus võõrastemaja. Suurem, kui ma arvasin.“

„See on vana *maison de maître**,“ selgitas Fern. „Ehitati üheksateistkümnendal sajandil jõukale kaupmehele, kui selliseid inimesi Finistère'i maapiirkonnas veel elas.“

* *Maison de maître* (pr) – härrastemaja, mõis.